

— И то лесно, продума Петръ. Гърка, проклетый, владыка-та е тукъ още: ные искахме...

На другый день Василь, Петръ и нѣкои други отъ гражданы-тѣ стояхъ прѣдъ градскый управитель. Той изслуша сичко отъ край до край, простигы, като захваляше на тѣхно-то юначество, и жалѣше, че не можя да имъ помогне нищечко въ тоя случай.

Само фанаріотинъ-тѣ, владыка-та Веніаминъ, остана посрамень, дѣто го не причетахъ за нищо; той получи награда за противозаконны-тѣ си дѣла що вършеше, като ся не чю и не видя....

Подиръ малко това, честито домородство ся пресели въ Х-олу Пазарджискы-тѣ села, дѣто и до сега Богомъ живѣе, освѣтъ Д. Иванъ, който не твърдѣ отдавна е починжлъ съ радостны затворены очи.

Край на Изгубенъ Станкъ.